

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

DISTRIBUCIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míjt, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'70.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

IGNOCENCIAS CONSERVADORAS.

—¡Pobra Espanya! ¡Si que li han posada grossa!

CRÓNICA.

LO GALL DEL POBLE.—QUI PEGA PRIMER, PEGA DOS COPS.

A disset anys que li estém fent la vida, al gall del poble.

Nos van robar las nous, nos van pendre 'l grà, 'l segó... fins l' últim rosegó de llibertat que li guardavam... y no obstant, lo gall no va morir-se, lo gall va viure... Estava trist, estava malalt; pero vivia.

¿Preguntan de qué l' alimentavam?

—Vaig a dirho: l' alimentavam d' esperansas.

—Avuy som pobres: avuy som desgraciats—li deyam. —Pero no hi fa res: aguàntat, gall de l' anima nostra... no desmayis. Després dels dias dolents venen los bons... Confiansa y fora, que 'l porvenir es teu.

La reacció rugia ab rabia. Totas las conquistas liberals y democráticas queyan com las fullas secas y neuladas per l' ambient glassat de la tardor. Se suprimia la llibertat de impremta, la llibertat de reunió, la llibertat de associació, lo Jurat, lo matrimoni civil, lo sufragi universal... Lo gall estava arraulit ab lo cap dessota l' ala. ¡Ay d' ell si en aquell moment s' hagués atrevit a cantar!...

Pero vivia, no deya res y esperava.

Després de l' hivern vé la primavera: darrera la tempestat, la calma.

Los mateixos reaccionaris estavan espantats de la seva obra, estavan defallits, trencats de brasso, cruixits de camas, a forsa de destruir sense tó ni só. Se sentian debils: l' atmosfera pesava damunt d' ells com una llosa de plom. Comprenian que la vida aixis se fa impossible. Necessitavan ayre, llum, esbarjo.

Y la llibertat, més ó menos, cohibida, comensà a renaixer.

Com una planta segada arrán de terra, pero que conserva fondas arrels, esclata un rebrotament general.

Y 'l nostre gall tornà de mort a vida

Vejé brillar de nou lo sol de la llibertat, aquell sol que conforta y regenera; anà reviscolantse; alsà 'l cap coronat de una cresta roja com un gorro frigi; llensà a l' ayre son cant estrident... Y no deya: ¡Qui-qui-ri-quich! Lo gall del poble deya: ¡Tor-na á ve-nir!...

Sos enemichs lo sentian ab ira; pero s' aguantavan. Lo sacrifici del gall implicava inevitablement la mort seva. Havian de deixarlo cantar, mal de son grat. Y 'l gall cantava, maliner com tots los galls, molt avants de que sigués de dia.

Aixis permaneceix encare.

Aquest gall del poble es l' esperit republicà, aquest esperit encarnat en la consciencia dels espanyols, y que per lo mateix té de viure mentres Espanya aleni.

Republicans espanyols: ajudemlo á alsar el gallo. Femli creixe 'ls asperóns y jurém que 'l gall del poble será distint dels galls que per son recreo sacrifican los partits monàrquichs. Lo gall del poble no anirà may á la cassola.

Lo refrán ho diu: «Qui pega primer, pega dos cops.» Y 'l refrán té rahó.

¿Qué fem los republicans? ¿Qué fan las personas encarregadas de pendre la iniciativa y de portar la direcció de las distintas agrupacions republicanas?

Me refereixo als republicans de Barcelona y als de Catalunya tota.

En otras provincias, com per exemple á Sevilla, á horas d' ara ja saben que anirà plegats á las urnas en las immediatas eleccions de diputats á Corts. Aquí encare no sabem res.

Los dias van passant y la feyna es llarga. Ja no 'ls dias, sino las horas, los minuts es menester aprofitar. Deixar lo gran treball per última hora es exposarse á fer mala feyna. A empentas y rodolóns no 's fa res de bó.

Existeixen en las quatre provincias catalanas districtes y comarcas enteras abont la idea republicana ha contat sempre ab elements de gran importancia. ¿Cóm se deixa á tots aquests elements en lo major desconcert?... No ho entench.

¿Se diu qu' están molt dividits, qu' es bastant difícil posarlos d' acort? No ho vull creure; pero encare que sigués aixís ¿qué s' hi pert en intentar una gran concentració baix la base de una estreta disciplina?

Aquesta missió s' imposa en aquests moments, com una necessitat ineludible. Possehir lo sufragi universal y no apressurarse á valdrese'n es una gran torpesa que ha de produhir las més funestas conseqüencias.

Massa que ha jugat fins ara 'l caciquisme dels pobles ab los elements republicans dividits y quebrantats. Massa que 'ls ha fet servir d' instruments, en lo joch asque-

rós dels partits cortesans. Alló de limitar totas las aspiracions políticas dels pobles á las qüestions de campnar, á las renyinas locals, á ser partidaris del ajuntament ó enemichs del ajuntament, ha arribat l' hora de acabarse. Y s' acabarà fàcilment si 'ls que á Barcelona dirigeixen á las distintas agrupacions republicanas se posan d' acort y emprenen per tot lo país una gran campanya moralisadora, segregant sense compassió á tots los elements que resultin podrits y ajuntant als sans baix una acció comú dirigida, més que al interés de de terminadas personas, al bé y al prestigi de las ideas.

Convé aixamplar los horisóns. reanimar l' esperit públich, alentar las energias populars, y lluytar ab sé, de manera que 'ls conservadors trobin per tot arreu la resistencia deguda, fins al extrém de que si arriban á guanyar, siga á expensas de la seva honra, del seu crédito, de la seva formalitat.

A la capital se fa tant ó més necessaria qu' en los pobles de fora la realisació immediata de una estreta concentració de forsas.

Per haver procedit ab sobrada precipitació, per no tenir degudament vigiladas las 137 seccions en que la ciutat se divideix, en las últimas eleccions de diputats provincials, van fregirnosla.

Es de tot punt indispensable proclamar desd' ara una candidatura de prestigi, de aquellas que fan seguir á tothom; organisar juntas de secció que procedeixin ab la major activitat á depurar las llistas, treball que 'l farán sempre millor los vehins de cada barri que s' hi prestin, que no 'ls guardias municipals, per més que 'ls ho manin; es menester coneixer lo terreno; constituhir comissions permanents en cada secció, resoltas á no permetre que 's fassi 'l menor tarugo ni individual ni collectiu... Y aixis y sols aixis pendrem la revenja del gran escándol del dia 7 de desembre.

Donchs be: tots aquests treballs minuciosos, que 'ns poden portar á la celebració de unas eleccions legals, realsaran lo sufragi y 'ns farán coneixer la forsa efectiva de que cada partit disposa; pero tots aquests treballs no s' improvisan.

Y sense ells tornarem á ser victimas dels tarugistas electorals.

Tinguntho entés los directores de las distintas agrupacions republicanas. A horas d' ara la coalició ja hauria d' estar sólidament trabada y ja tots los republicans de cada districte hauriam d' anar en dansa, treballant sense descans, porque si 'ls conservadors intentan repetir las indignitats del dia 7 de desembre no pogan ferho, y si á pesar de tot ho fan, hi deixin los dits.

P. K.

o govern s' ha volgut atraure á las classes productoras. ¿Y quina te 'n ha fet? Ha promés que derogaria la base quinta arancelaria y que implantaria per decret otras disposicions de carácter proteccionista.

Es alló que fan certs candidats per seduhir als pobles. En vigílias d' eleccions hi envian una brigada de treballadors que plantan banderolas, tiran visuals y dihen:

—Ja ho veyeu: lo de la carretera va endavant. Ja no més falta que 'm votéu porque la desiljada carretera siga un fet.

Lo sistema es molt vell y ja no enganya á ningú.

Los conservadors podran prometre lo que vulgan, y fins podran fer alguna cosa en sentit proteccionista ab l' afany d' enllepolir als centros productors.

Pero sempre 'ns quedarà 'l dret de preguntarlos:

—Homes ¿cóm s' explica que la derogació de la base quinta no la plantejésseu setze ó disset anys enrera, quan poch després de la restauració, erau amos del auca?

Y recordant qu' ells sigueren los autors dels funestos tractats de comers, será precis dirlos:

—Tots los remeys, totas las potingas de la vostra farmacia no poden bastar á restituhirnos la sanch que 'ns heu tret de las venas, ni á cicatrisar las fondas feridas que vareu inferir á la producció nacional.

Es trist contemplar com las millors y las més ben fundadas esperansas se van desvaneixent.

Tots los demócratas, tots los liberals teniau los ulls fixos y 'l cor posat sobre la Junta central del Cens. S' esperavan d' ella resolucions salvadoras, acorts enérgichs que hageran aixecat l' entusiasme públich.

Si algún conflicte surgia entre la citada Junta y 'l govern, lo país se posava resoltament al costat de la Junta.

Era la Junta un nou poder que s' alsava contra 'ls abusos del partit conservador.

Donchs totas aquestas esperansas lo vent se las emporta.

Prescindint dels elements republicans, que han complert com á bons sólenint la verdadera doctrina democrática, lo qu' es los fusionistas, ab tot y constituhir la majoria de la citada Junta, s' han deixat portar agafats per l' orella pels conservadors, moguts del afany de que no 's pogués posar en dupte son esperit monàrquich.

Sempre las mateixas debilitats.

Pero aixó á lo menos nos ensenya una cosa, y es qu' hem de aprendre á no contar sino ab nosaltres mateixos. Sempre valdrá més anar sols, que mal acompanyats.

La farsa electoral ha produhit una víctima. Aquesta víctima es l' alcalde de Rota, qui al sortir de casa seva, rebé una punyalada de un elector ressentit.

De manera que á lo meñós á Rota, 'l sainete electoral ja s' ha convertit en drama.

De las riallas venen las plorallas.

A la coalició del any 85 á la qual contribuieren monàrquichs y republicans, se degué 'l sufragi universal.

Si la coalició tornés á ferse avuy ab los mateixos elements, arrancant lo sufragi universal de las mans dels conservadors, salvariam aquest principi.

Pensin ab aixó 'ls partits liberals, y obrin en conseqüencia.

Per lo dissapte vinent los estém preparant una sorpresa agradable. ¿Volen saber quina? No tinch cap inconvenient en revelarho. Publicarém un número extraordinari de 8 planas, un número d' any nou, ab la cooperació de notables dibuixants y distingits literats. Ja veuhen que aprofitem totas las ocasions que se 'ns ofereixen pera complaure'ls. Tothom diu: «any nou, vida nova.» Pero nosaltres dihem: «Any nou, número extraordinari.»

Se ha dit aquests dias que las eleccions á diputats provincials per Barcelona haurian sigut anuladas, si las reclamacions s' haguessen acompanyat de probas, com per exemple, actas notariales y documents per l' istil.

De manera que á cada colegi s' hi ha de posar un notari, encare que á Barcelona no hi haja prou notaris per prestar aquest servey.

¡Vivan las complicacions!

Pero á mi se 'm figura que las tals eleccions s' anulan per si mateixas. ¿No van deixarse de constituhir un número de seccions, contra la voluntat dels electors? ¿No va prescindirse d' exposar las llistas y de fer la distribució de seccions dintre del terme senyalat?

Donchs ab aquests dos fets solament n' hi ha prou y massa per dir: «Tornéulas á fer, que aquestas no serveixen.»

Sens perjudici d' exigir la responsabilitat criminal als culpables de aquestas irregularitats.

¿Qué tal l' ALMANACH DE LA CAMPANA? ¿Los enganyavan quan los deyam qu' estava á la altura, si es que no superava los 14 que portem publicats fins ara?

Ara sols diré als que no l' hajan adquirit, que s' apresurin á comprarlo, porque 'l repuesto s' está acabant.

Números eloqüents.

¿Saben á quant ascendeix la fortuna que ha deixat lo duch de Montpensier á Inglaterra no més? Agáfinse á la paret: ascendeix á uns 41 milions de lliuras esterlinas... ó sigan 55 milions de duros.

Aixó sense contar lo que tenia á Espanya, á Fransa y á altres punts.

¿Comprenen ara per qué corren tants pochos diners? Mentres hi ha reys y prínceps, hi ha mans que 'ls copan.

Lo manifest que ha publicat en Pi y Margall recomenant als federals la necessitat de acudir á las urnas y de pactar estretas inteligencias electorals ab las demás agrupacions republicanas, es un document notable, que contribuirá sens dupte á fortaleixer mes y més las aspiracions republicanas.

No hi haurá republica que no aculli aquest manifest ab verdadera satisfacció.

Ja ho veuhen: hem lograt més en favor de la unitat de la gran familia republicana, ab uns quants mesos de sufragi universal, que ab disset anys d' divisions, discordias y afany de diferenciarnos.

Lo sufragi universal será 'l pare legitim de la segona República espanyola.

Los gobernants s' entretenen posant multas als alcaldes dels pobles qu' en las últimas eleccions derrotaren al govern.

En aquest cas se troban los de Huesca, Carinyena, Salamanca y otras poblacions, als quals se 'ls hi aplican no pas multas de nyigui-nyogui, sino que la sangría més petita que se 'ls imposa es de mil duros.

Las ditxosas sangoneras

es tant lo que xuclarán,

que de totas las maneras

al últim reventarán.

Diuen malas llenguas que 'ls conservadors tenen lo projecte de quedarse, per lo que respecta á Barcelona,

ab las majorias, durant las próximas eleccions de dipu-
tats, reservant los dos llochs que a las minorias corres-
ponen, l' un per un fu- ionista acaudalat, y l' altre per un
obrer socialista.

Aixis com creyém qu' entre 'ls fusionistas acaudalats
hi haurá qui siga capas de convertirse en comparsa dels
timadors electorals, no podém creure que hi haja un sol
obrer que 's presti á aceptar una limosna de certa gent
que, en tot cas, no dona may lo que es seu, sino lo que pot
robar.

L' obrer cat. lá no tindrà diners; pero dignitat, n' hi
sobra. Y ni com elector ni com elegit, se deixa comprar.

Per dimars que vé, dia 30 d' aquest mes, la empresa
del *Teatro de Novedats* disposa una funció en honor
del nostre company de redaccio C. Gumá, autor de *Ni la
teca ni la meua*, en qual funció, á més de representarse
aquesta celebrada y xistosa comedia, se posarán en es-
cena dugas obras més del mateix C. Gumá.

Creyéu que 'ls lectors de LA CAMPANA no olvidarán
aquest avís, y que 'l *Teatro de Novedats* se veurá
aquella nit brillantment concorregut.

LA GROSSA!

AVANTS DEL SORTEIG.

—Aquest any sí que sospito
que la sort me vindrá á casa
—Jo crech que treuré la grossa.
—Jo sí que penso pescarla
—Repari 'l décim que tinch:
dotze mil veixanta quatre...
—jst ab un número tan guapo
no arplegava una ganga!...
—Cal més bonich es lo meu:
miri, vint mil cent noranta.
—Aquest sí qu' es un bon número!
Es com portá á la butxaca
una fortuna en paper...
—No ho cregui: no veu que acaba
en zero? Número trist.
símbol de mala estrugancia...
—Sí y 'l seu? vaya un present...
—un bitllet que acaba en quatre!...
—Donchs jo hi vist dos anys seguits
que la grossa ha anat á caure
en un bitllet com aquest...
—Oh, bé; aixó no té cap gracia!
Haurá estat casualitat...
—Ja veuré aquesta vegada
com la grossa acaba en zero!...
—Que 's pensa que aixís m' espanta?
A més d' aquest décim, tinch
en dotze ó catorze bandes;
á cal sastre, á cal barber,
á cal sabatè, á la fabrica,
al despaig, al restaurant,
al café... —Sí? Igual me passa
á mi: també crech que tinch
trenta apuntacions variadas
y tot números magnífichs...
—Bah! Deixis de saragata:
lo cor me diu que treuré
—Veuré com lo cor l' enganya.
—Treuré jo. —Pues no treuré...
—Ja 'n parlarém. —Donchs... ¡alantá!

DURANT LO SORTEIG.

—¡¡¡Los primers premis!!! ¡¡¡la grossa!!!
—¡Ey! ¿en quin número acaba?
—En dos —No, que acaba en tres.
—Pues a mí m' han dit en quatre.
—Y ¿ahónt ha anat? —A Zaragoza...
—No senyor, que ha anat á Gracia...
—A mí m' sembla á la Corunya...
—Un diari diu á Granada.
—Un altre porta á Sevilla.
—Tal vegada ha anat al Africa.
—¿Es dir que no 'ns toca res?
—¿ni un reintegro? ¿ni una malla?
—Jo no hi tinch fé en aquests números.
—Ni jo: son noticias falsas.
—Aixó ho fan á las imprentas,
per explotar la ignorancia
y arplegá algún quartet.
—¡Ah! Donchs jo la sé molt llarga,
y no crech res, fins que ho veji
en las llistas oficiales.
—Per allá al Padró aseguran
que la grossa ha anat á caure
en un batalló de tropa...
—¿Artilleria de plassa?
Jo tinch un fill que hi serveix
y potser... —Un ara acaba
de dirme que á n' ell li han dit
que la primera es á Málaga,
repartida entre 'ls obrers
d' una fabrica de pansas.
—No ho crech. —Jo tampoch! —Jo menos!
—Son noticias que 's propalan
per desanimá als pobrets...
—¿hi ha gent tan malas entranyas!
—Bah, bah! Aquest vespre ho sabréu.
—¡Ca! Fins que vejem plantadas
las loterias llegetimas
a casa dels bitlletayres.
—No s' ha d' escoltá á ningú.
—¡A ningú! 'L ditxo ja ho canta:
mentres no se sab res cert,
sempre queda la esperansa...

DESPRES DEL SORTEIG.

—¿Que ha tret la grossa vosté?
—No, senyó: ¿y vosté? —Per márfegas!
—Tan bonich qu' era 'l meu número!
—Y 'l meu!... Era una monada.
—¿Y no se sab qui l' ha tret?
—Aixó ni ha de preguntarse!
L' ha tret 'l senyor govern,
que dels quartos que 'ns fa caure
ne tira un grapat al públich...
y 's queda la part més grassa.

C. GUMÁ.

PLAT DEL DIA.

CARTA IGNOCENTA.

Paris, 28 desembre 1890.

MICH director: fixis bé ab la fetxa
d' aquesta carta, y després... fás-
sim lo favor de no extranyarse
de res.

París atravessa una época su-
mament próspera y animada.
Com en tot aquest hivern no ha
nevat y 's pot dir que encare no
ha comensat á fer fret, los ve-
híns de París s' entretenen pa-
tinant tot lo día sobre 'ls estanys glassats del Bosch de Bo-
lonia y obsequiant als alemanys, que avuy son aqut 'ls
homes de moda.

Lo president de la República va convidar á dinar lo día
de Nadal al emperador d' Alemania, pero aquest estava
anteriorment compromés ab en Rochefort y no va poguer
acceptar la invitació del amable president.

Avuy, á missa matinal, m' hi topat ab en Ruiz Zorrilla en
la iglesia de la Magdalena. Está hó, gras, guapo: fins sem-
bla que s' ha rejuventit; ningú li faria més enllá de noranta
sis anys. Tot obint missa, hem tingut una llarga conferen-
cia y m' ha explicat detalladament los seus propósitos.

L' últim discurs de 'n Gladstone sembla que l' hi ha
obert los ulls: tant que á horas d' ara no sab qu' fer. Per
una part, diu que voldria armar una revolució, que 'l sol
se toqués ab la lluna y tot se 'n anés á rodar; pero per al-
tra part, voldria entrar á Espanya y plantar una botigueta
de betas y fils. ¿Quína será ultimament la seva resolució?
Si 'l bisbe de Barcelona no n' está enterat, lo qu' es jo no
sé qu' dirhi.

En tots los cafés y cerveterias de París no 's parla d'
altra cosa que de la darrera humorada que ha tingut en
Zola. Sense avisar á la seva dona, ni al sastré que 'l vesteix,
ni á ningú, s' ha fet frare. Ahir vespre va assistir al teatro
de la Comedia francesa, vestit ab lo trajo monástich, des-
cals y ab una barba llarguissima y completament blanca.

Molta gent opina que aixó de fe 'l frare s' acabarà aviat,
pues diu que 'l seu objecte al entrar en lo convent, es no
més estudiar las costums d' aquesta faramalla, pera ferne
després una novela. Síga com vulga, 's creu que la qüestió
de 'n Zola donará molt joch: interinament, la esquadra
inglesa ha anclat al Havre.

Lo célebre assumpto Gouffé ha tingut un desenllás ines-
perat y casi bé extravagant. Quan lo tribunal acabava de
fallar la causa, condemnant á mort á l' Eyraud y á vint
anys de galera á la Bompard, s' ha descubert que tota
aquesta historia era mentida, perque en Gouffé es viu y
alló del bagul trobat una novela. Lo mort que 's va trobar
al sach no era cap mort, sino un ninot habilment fabricat
per un constructor de ninas.

Per lo que m' han dit, sembla que trobantse en Gouffé
malament de fondos, va combinar aquesta comedia ab l'
Eyraud. Ara ha reaparegut, ha montat una barraca en
una plassa, y allí s' ensenya á pesseta la entrada, apilant
ganancias fabulosas y refent d' aquest modo la seva es-
quilhada fortuna. ¿No es veritat que la idea es preciosa?

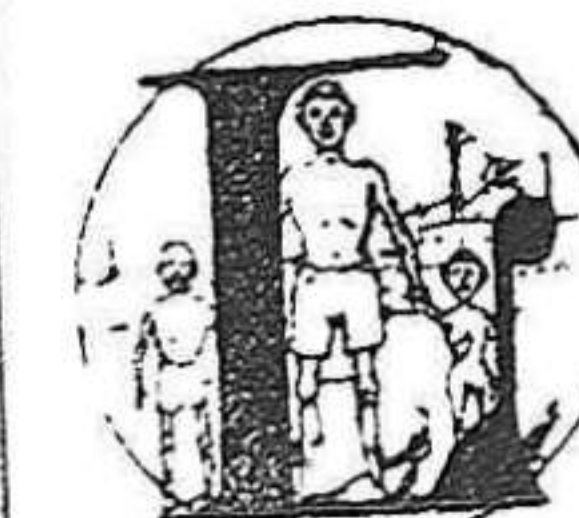
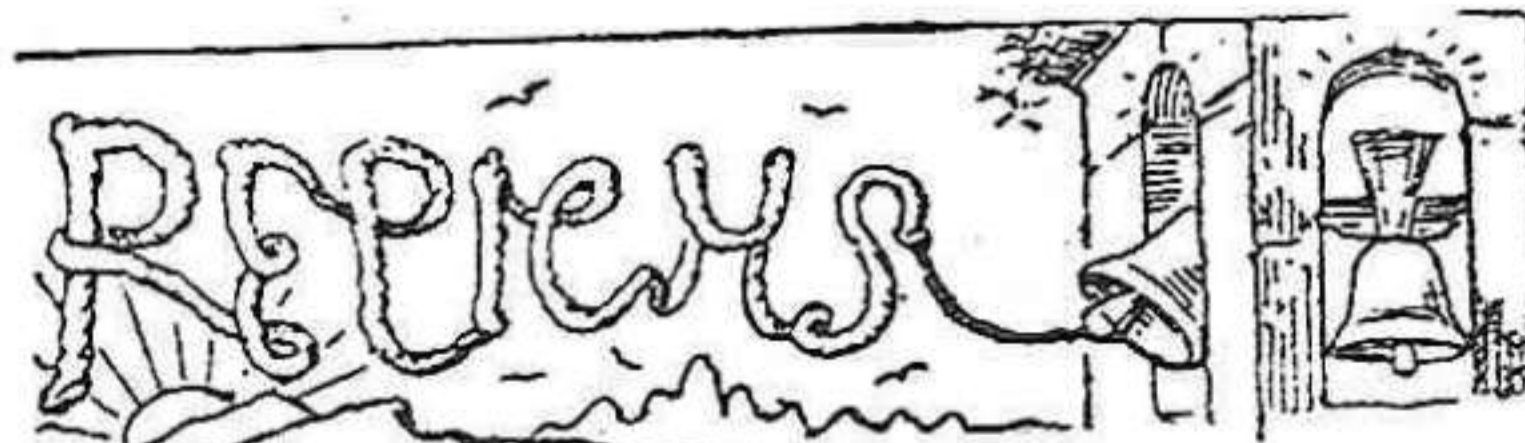
L' éxit literari del día, es la recient publicació d' una
novela naturalista, titulada: *Don Quijote de la Mancha*. Lo
públich s' ha quedat tota la edició en un moment. Diu que
l' autor es un jove de gran porvenir, que 's diu M. Cer-
vantes.

Veji lo que son las cosas...
Quan anava á tancar aquesta carta, sento un gran estré-
pit, per la part del camp de Marte. Baixo al carrer per en-
terarme y 'm diuen que 'l vent ha tombat la torre Eiffel,
tirantla al damunt d' un polissón que passava per allí y
que s' ha emportat un susto més que regular.

No hi ha hagut cap desgracia. Una brigada de quatre
operaris y un capatás, treballa per aisar la torre. Se creu
que dintre de un' hora tornarà á ser á puesto, com si res
hagués succehit.

Per avuy prou. Desitjantli que 'l día dels Ignocents li
probi, queda de vosté atent y S. S.

TASTICH-FAN.

o Sr. Coll y Pujol deya desde la
presidencia del Ajuntament:
—Ab arreglo á la ley electoral,
los ajuntaments están completa-
ment allunyats de tot quant se re-
fereix á eleccions.
Un espectador al sentirlo, mur-
murava:
—Segóns la ley será veritat;
pero 'ls conservadors, més que partidaris de la ley, son
partidaris de la trampa.

A Albacete 'ls fusionistas s' han aliat ab los conser-
vadors pera combatre á foch y á sanch als candidats re-
publicans.
Es á dir: á foch rigurosament nó, perque aquesta no
es politica de pólvora sino d' arma blanca... Política de
navaja de Albacete.

Segóns diuen, los conservadors barcelonins pensin
fer proposicions al notable prestidigitador Sr. Vergara
que tants aplausos ha alcansat aquests últims dias en lo
Teatro del Tivoli, per si vol prestarse á donarlos un
curs complet de escamoteig.
Ho necessitan molt. Los seus jochs de máns sempre
resultan bruts; y per aixó 'ls xiulan sempre.

Opinió del Sr. Alonso Martínez:
«La nulitat de las eleccions de Barcelona, en tot cas,
es de la competencia de la mateixa Diputació provin-
cial, y en últim terme al govern.»
¡Quína farsa! Ells mateixos fan lo pecat, ells mateixos
se confessan y ells mateixos se donan l' absolució.

Una frase del governador de Girona:
—En materia d' eleccions jo ja he plegat lo ram.
¡Molt bé, Sr. Mataró!... ¿Es á dir que ja no li queda re-
curs qu' emplear, ni medi que posar en planta?...
Ja no havia de haver sigut fusionista. Los renegats
son sempre 'ls menos escrupulosos. Per aixó també han
plegat lo ram los que tenian la debilitat de considerarlo
com una persona una mica seria.

Los conservadors han arrencat l' arbre de la Llibertat
que á l' any 68 vā plantarse á la plassa de Sant Fran-
cisco de Valencia.
¡Qué s' hi ha de fer! Ja ho diu lo ditxo: «D' arbre
mort, tothom ne fa llenya!»

Diu un telégrama:
«Es probable qu' en lo próxim consell de ministres se
tracti de la elevació dels drets sobre l' arros.»
—Res... dirán los arrossaires
que ara ocupan lo poder:
Ab tal que 'n menjem nosaltres,
que no 'n menjí ningú més.

Una frase del candidat conservador del districte de
Figueras, consignada en son manifes:
«El pais sabe como soy y como pienso.»
¿Como pienso?
Si aquest senyor gasta cotxe
los seus caballs li dirán:
—Avisi quan tinga gana
y menjarem tots plegats.

La famosa Lliga agraria está treballant á favor del
govern.
Ja tenia rahó aquell agrari que ab franquesa de pagés
digué l' any passat al reunir-se la Lliga:
—Fá més en favor de la agricultura 'l galet que tro-
bantse en un camp fá las sévas feynas al peu de un arbre,
que no tots vosaltres ab la vostra xarrameca y ab las vos-
tras cabalas politicas.

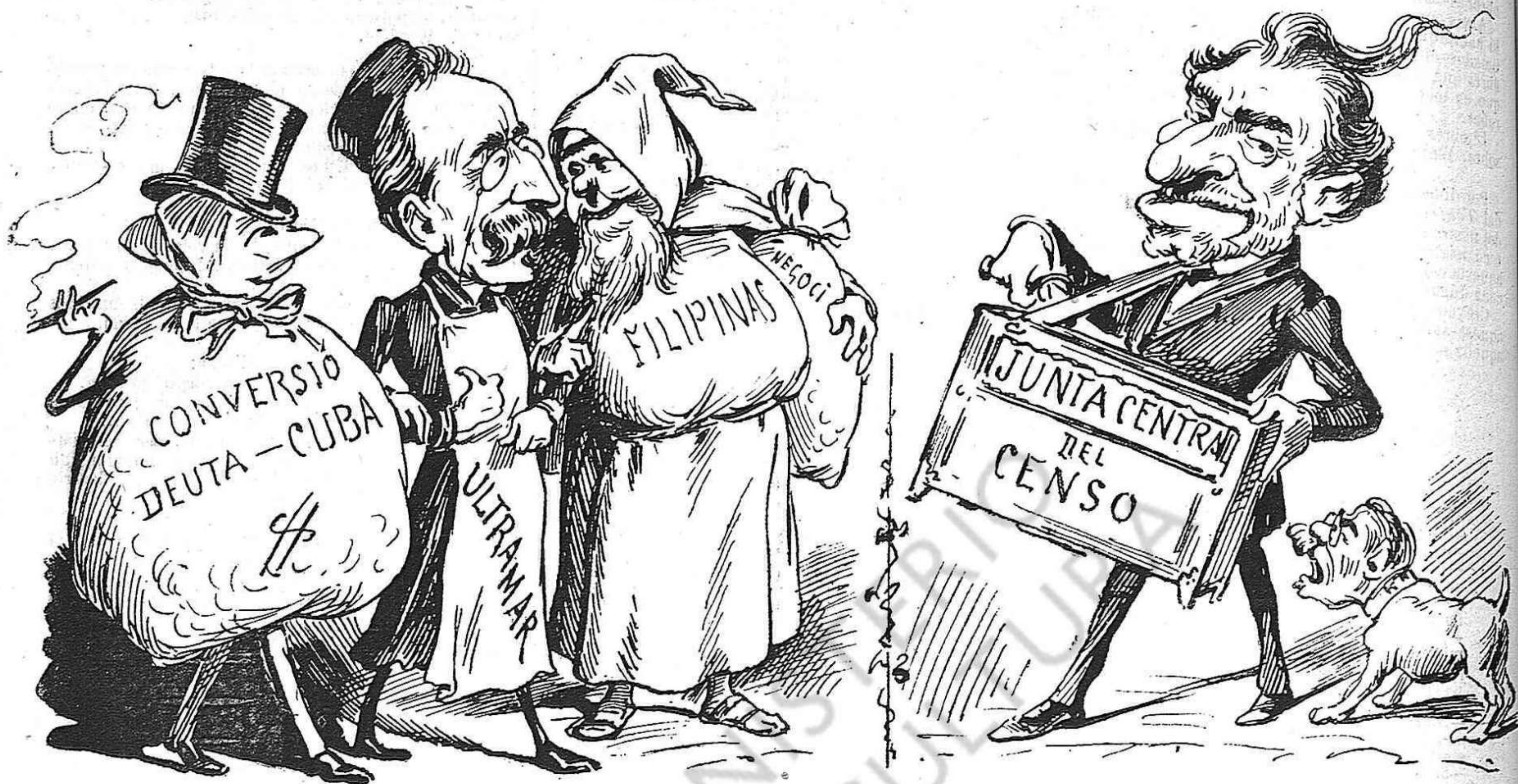
Lo *Petit duc*, aquell xitxarello de Orleáns, que va
ferse agafar pels francesos, per fer un cop d' etecte,
acaba de renyir ab la seva xicota.
¡Valent conquistador!
Volia conquistar la Fransa, y no ha sabut conquistar
ni 'l cor de la seva cusina.

Ja ho saben. L' invent de 'n Koch per curar la tisis,
no es tan segur com se deya. A horas d' ara, ja ha mort
algún dels curats.
Mirémho, donechs, poch á poch,
y no 'ns posém á fe 'l crach,
pues podria ser que en Koch
no més busqués ompli 'l sach.

Sant Climent de Sassebas es un poblet de mala mort
de la provincia de Girona. Donchs bé, 'ls conservadors,
aficionats com ells sols á aprofitar todas las engrunas,
per obligar á l' arcalde de aquest poble á treballar, li
han oferit ferlo governador de Filipinas, y al secretari
del ajuntament, secretari de govern civil.
Y ell s' ho creu y treballa.
¡Quinas promesas de fer!
¡Quin arcalde més panarra!
¡Y á Sant Climent de Sassebas
¡quinas cévas més grilladas!

A un extranger escéptich que 's trobava á Lourdes, li
ponderavan en gran manera las virtuts curativas de l'
aygua de la cova miraculosa.
—Miri—li deyan.—Aquí al aygua s' hi han ficat gepe-
ruts, y n' han sortit ab l' esquena drete; coixos, y se 'n
han anat per sos propis peus y sense necessitat de crossas,
á la fonda. Si li citém noms y apellidos y li proporcioném
medis de fer las comprobacions que tinga per conven-
nients, ¿creurá ab l' existencia dels miracles?
—No, senyor.
—Y donchs ¿qu' hem de fer perque tinga fé en las ay-
guas que tals prodigis han produhit?

MISERIAS ESPANYOLAS.

—Alsa, amigo, senyor apotecari... ¡quin saldo que ha fet aquest any!...

—Sr. Matéu: deixis de tocar l' orga y posis a treballar!...

L' estranger pensà una estona. Tot d' un plegat l' assaltà una idea, y trayentse de la butxaca alguns documents, digué:

—Aqui tenen unas facturas per pagar: fiquinlas a l' aygua, y sempre que me las ne tregan ab lo rebut conforme, diré que las ayguas de Lourdes fan miracles.

En Sagasta ja fa temps que juga ab dos jochs decartas. Pitjor per ell. S' embolicarà molt, y no farà cap basa.

Es molta cosa que del palacio real de Madrid, ne digan lo palacio de Orient.

Y D. Práxedes no sab treure'n los ulls, esperant que de allí ha d' eixirne 'l sol.

¡Quin error!
Si 'ns vol creure á nosaltres, fassa una cosa. Atravesi 'l campo del Moro, y 'l palacio de Orient quedarà á Ponent, en qual cas ja no haurà de pensar més en impossibles.

Dada l' actitud extranya del arcalde de Barcelona, toterant tants y tants escàndols electorals, y fentse malbé, en un moment de debilitat y de complacencia excesiva, una historia brillant y respectada, ja hi ha qui diu:

—Lo partit conservador, á trucs de guanyar, s' ha trencat lo coll.

Un barceloní, ab lo nom de *serreta imperial* ha inventat un aparato pera tenir subjectes y quiets als animals, mentres dura l' operació de ferrarlos.

Gran cosa es aquesta invenció; pero seria convenient que s' inventés una *serreta electoral*, que podria aplicarse á tenir quiets y subjectes als conservadors en dias d' eleccions.

En Martínez Campos diuhen que ara com ara no está gens content de la politica conservadora, que ja comensa a sentir palpitations de cor, y que á l' hora que menos se pensi, hem de veure una nova corassonada.

Asseguran que ja ha parlat del assumpto ab una elevada senyora, y que no en va va dir una duquesa á Palacio:—'L general, lo dia menos pensat donarà á n' en Cánovas lo mateix *zapatazo* que va donar á n' en Sagasta.

¿Creurian que l' héroe de Sagunto únicament m' agrada quan per divertirse s' dedica á esquerdar tupins monarquichs?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*In-di-a-na.*
2. ANAGRAMA.—*Termes-Mestre-Estrem.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Un embolich de cordas.*
4. GEROGLÍFICH.—*Res cau si se sosté.*

XARADA.

La *Tres-dos*, quan fá bon sol posa al padris de la eixida un *primera-quarta-tres* que canta tant y refila com lo que 'm va regalar la *Total*, que es molt *tres prima*.

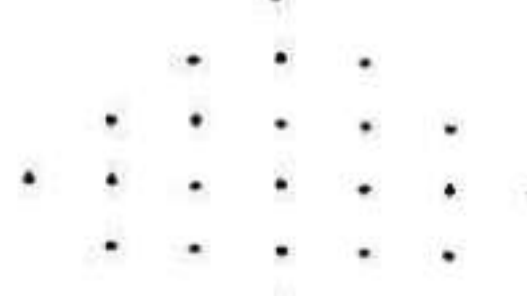
T. F.

ANAGRAMA.

En *Tot* que veu al *total* va explicarme ahir molt *tot* que 'l xicot de ca 'n Pasqual li havia pres un capot que valia un dineral.

E. SUXYÉ y S. LOPEZ.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: en l' abecedari.—2.ª: en las trallas.—3.ª: en la taula del pagés.—4.ª: en la provincia de Barcelona.—5.ª: en lo cap de las donas.—6.ª: en la cuyna.—7.ª: en las vocals.

F. ALLIM.

TRENCA-CLOSCAS.

D. LLORENS GRASES DE SALT.

CLOT.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una aplaudida producció catalana.

F. DE LICOR.

BARCELONA

GEROGLÍFICH.

Istiu.
Ivern.
Primavera.
Tardor.

MONCADA

Nov Rosi

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans M. Solá, Viñonés Manresa, Francés Borratro, A. Tilop, R. Bruna, Llorito Real, J. T. y R., Amadeu y Samartuch:—*Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per e*
Ciudadans Estira-Rols, Pavel, Indio bravo, Pau de la Barreina, A. Pallej, Pepeta Forgeron, Niña Pa cba, E. Gior. T. T. T., Amadeu y A. C. y Barreina:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remetén.*
Ciudadá Marangi: *Lo que 'ns envi es oot flux.*—A. P. de B: *La senmana proxima 'n parlarem.*—Saxé: *De trenca-caps n' aprofitarem algún: los versos no serveixen.* D. Barreina: *No hi trobem lo compie*—Joseph C. Ven'ura: *Va bé*—Lanov: *S: Lo mateix li dibem.*—S. Fabregas Casanovas: *Es molt seria y un b n xich insustancial.*—Arnau: *Los versos no van: ara l' article p' dra aprofitarse.*—Antón de l' Orga:—*Lo que 'ns envia esta noit bé.*—P. A. N: *Lo fet que 'ns denuncia es gravissim, y sense probas convincents no 'ns atrevim a parlarne.*

¡JA HA SORTIT! ¡JA HA SORTIT!

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

MAGNÍFICHS CROMOS. ILUSTRACIÓ EXPLÉNDIDA

Prosa y versos dels primers escriptors cataláns

Preu: ¡DOS ralets!

Se ven á can Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en tots los kioscos y corresponsals d' aquest periódich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 55